



mijmering / nostalgie?

Maak ik me schuldig aan nostalgie? Rare vraag misschien, maar ik stel 'm mezelf toch, omdat ik merk dat ik in mijn Mijmeringen vaak teruggrijp op het verleden. Het is een goed moment om hierover na te denken, aangezien dit Mijmering honderdnegenennegentig is en de mijlpaal van de tweehonderdste over twee weken de grond in gaat.

Ik ben niet meer piepjong, het grootste deel van mijn leven is verleden tijd. Voltooid? Nee dat niet, en daar zit 'm denk ik de crux van mijn mogelijke nostalgie: het leven voltooit zich steeds opnieuw. Of nooit, afhankelijk van je perspectief. Bij alles wat ik doe ben ik me bewust van mijn roots, van mijn vorming. En

van het feit dat ik, naarmate ik ouder word, steeds meer gemeen heb met mensen die ik als kind oud vond, zoals oma's, tantes, vrienden van mijn ouders. Ik zie hen in het licht van mijn huidige leeftijd. Vond ik ze vroeger maar raar of juist heel leuk, nu zie ik uit wat voor gemoed of omstandigheden hun handelen voortkwam. Waren ze voor mij als vanzelfsprekend aanwezig, zonder ziel of verleden, nu vermoed ik hun worsteling met het leven en hun mogelijke rijkheid van geest.

Mijn leven wordt steeds meer een vermenging van wat was, is en nog moet komen, waarbij het een het ander beïnvloedt. Waarbij wat wás het wint van wat ís en wat nog komen gaat. Nostalgie draagt heimwee in zich en ja, dat zit er bij mij zeker bij. Naar het onbevange kijken en plezier hebben, de geur van liguster in de straat van mijn jeugd waar nog maar weinig auto's reden, het jeugdig vertrouwen dat 'het' goed komt, ook al is het even minder.

Ik ben een kaarsje dat blijft branden en schijnt over wat haar draagt. Het wakkert aan, zwakt af en verzoent.